

ΙΕΡΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῆ 8 Σεπτεμβρίου 1912 | ΑΡΙΘ. 75

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

«Καὶ εἶπε Δαυὶδ τῷ βασιλεῖ. Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι. Ὁ Θεός μου ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον Αὐτοῦ, καὶ ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ οὐκ ἔλυμήναντό με (= δέν με ἐβλαψν), ὅτι κατέναντι Αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) εὐθύτης εὐρέθη ἐμοί, καὶ ἐνώπιον δὲ σοῦ, βασιλεῦ, παρὰ πτωμα οὐκ ἐποίησα. Τότε ὁ βασιλεὺς πολὺ ἠγαθύνθη (=λίαν ἐχάρη), καὶ τὸν Δαυὶδ εἶπεν ἀνεγκαι (=νὰ ἀναβιβάσωσιν) ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ πᾶσα διαφθορὰ (=οὐδεμία βλάβη) οὐχ εὐρέθη ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐπίστευσεν (=εἶχε πίστιν) ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ». (Δαν. 5'. 21—23).

Τὸ ἀντικείμενον τοῦ παρόντος μελετήματος εἶναι πλήρες ἐμπνεύσεως· εἶναι πλούσιον ἐν τῇ εἰς Θεὸν πιστότητι καὶ τῇ εἰς Αὐτὸν πίστει. Εἰς τὸν θεολόγον, τὸν ἱστορικόν, τὸν κριτικόν καὶ τὴν νεολαίαν ὁ Δαυὶδ θὰ μένη πάντοτε ἐκπληκτικωτάτη καὶ θελκτικωιάτη εἰκὼν ἐν τῷ πανοράματι τῶν αἰώνων.

Ἐν προηγηθέντι μελετήματι εἶδο-

μεν τὸν Δαυὶδ δοκιμαζόμενον ἐν τῇ νεανικῇ του ηλικίᾳ, καὶ ἤδη βλέπομεν αὐτὸν περιφρονοῦντα μαρτυρικὸν θάνατον, ὅτε ἦτο τοῦλάχιστον ὀγδοηκοντούτης.

Αἱ αὐστηραὶ δοκιμασίαι τοῦ παρελθόντος μόνον ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν χαρακτῆρά του ὡς μαθήματα, προσθέσασαι νέας τιμὰς καὶ λαμπρότητα εἰς τὸ ὄνομά του. Ἄς μνησθῶμεν ἔτι ἅπαξ ἐκείνων τῶν δοκιμασιῶν του, αἵτινες εἶναι : 1ον ὁ πειρασμός τοῦ νὰ μολύνῃ ἑαυτὸν καὶ ἠσταθερὰ ἄρνησις του· 2ον Ἡ ἐνώπιον τοῦ Ναβουχοδονόσορ πιστότητος, εἰς τὸν Θεόν. 3ον Ἡ παρησία του μεθ' ἧς ἔλεγεν εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορ τὰς τρομερωτάτας ἀληθείας· καὶ 4ον Ἡ εἰς τὸν Βαλτάσαρ δῆλωσις τοῦ κινδύνου του.

Ἄλλ' ἤδη ἔχει ἐνώπιόν του τὴν μεγίστην τῶν δοκιμασιῶν του. Τὰ στόματα τῶν λεόντων εἶναι ἀνοικτὰ ἵνα δεχθῶσι πιστὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ. (α)

Οἱ πρόεδροι καὶ οἱ σατράπαι

(α) Ὁ Δαρείος, ὁ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Δαυὶδ μνημονευόμενος κεφ. 6. 31 στ' καὶ θ', περιέλαβε τοὺς κριτικούς καὶ ἐρμηνευτάς. Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν λέγοντες ὅτι δὲν γνωρίζομεν τίς ἦτο οὗτος. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Κύρος, ὁ γνωστός ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς

συνώμοσαν κατὰ τοῦ Δαυὶδ· οἱ πρόεδροι καὶ οἱ σατράπαι ἐλπίζουν νὰ εὔρουν τι κατ' αὐτοῦ ἐν σχέσει μετὰ τὸ βασιλεῖον. Ἄλλ' ὁ Δαυὶδ ἦτο πάντοτε σοφός· οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἄπιστος, καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἐχθροὶ του δὲν ἠδύναντο νὰ εὔρουν πρόφασιν κατ' αὐτοῦ. Εὐτυχῆς δὲ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου οἱ ἐχθροὶ δὲν δύνανται νὰ εὔρουν ἐν αὐτῷ

«οὐδὲν σφάλμα, οὐδὲν ἀμάρτημα». (ἐδ. 4).

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δαυὶδ ἀμέσως ἐνόησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς ἐπιτυχίας ἐν τῇ συνωμοσίᾳ αὐτῶν, ἐκτός ἢ ἠδύναντο νὰ εὔρουν τι ἐναντίον αὐτοῦ «ἐκ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ» (ἐδ. 5). Διετύπωσαν, λοιπὸν, νόμον, καθ' ὃν ἐὰν ἄνθρωπός τις «αἰτήσῃ αἴτημα παρὰ παντός Θεοῦ

Κύρος ὁ μέγας, ἦτο ὁ πραγματικὸς ἐκπορθητὴς τῆς Βαβυλώνας, καὶ ἦτο ὁ μονάρχης ὁ διαδεχθεὶς τὸν Ναβόνιδον εἰς τὰς κτήσεις του. Μία εὐλογος ὑπόθεσις εἶναι ὅτι ὁ ἡμέτερος Δαρείος ἦτο διορισμένος ὑπὸ τοῦ Κύρου νὰ κυβερνᾷ τὰς τέως κτήσεις τοῦ Ναβόνιδου. τ. 6. τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὰς μετ' αὐτῆς συνεχόμενας χώρας. Τοιοῦτόν τι ὑπομνησκει ἡ γλῶσσα τοῦ Δαυὶδ λέγοντος ὅτι «Δαρείος ὁ Μῆδος παρέλαβε τὴν βασιλείαν» (ε'. 31), ὅτι «ἐβασίλευσεν ἐπὶ βασιλείαν Χαλδαίων» (θ'.) τ. 6. ἐπὶ τὰς κτήσεις τοῦ Ναβόνιδου. Αἱ τελευταίως ἀνακλυφθεῖσαι πινακίδες λέγουσιν ὅτι ὁ Γοβρύας (Γκουμπαρού), ὁ κυβερνήτης τοῦ Κύρου, διορίθη ἐπὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι (ἄλλων) κυβερνητῶν. Πᾶν δὲ ὅ,τι περὶ τοῦ Γοβρύου τούτου γνωρίζομεν εἶναι ὅτι ἦτο αὐτὸς διοικητὴς τῆς Καρδουχίας (τοῦ σημερινοῦ Κουρδιστάν), καὶ στρατηγὸς ἐν τῇ στρατῷ τοῦ Κύρου. Ὁ Γοβρύας δυνατὸν νὰ ἦναι ὁ ἡμέτερος Δαρείος, συγγενὴς ἢ συνδεόμενος δι' ἐπιγαμίας μετὰ τοῦ Κύρου, ὡς ἀρχαῖοι τινες συγγραφεῖς δισχυρίζονται περὶ αὐτοῦ· ἢ δυνατὸν νὰ ἦτο συγγενὴς ἢ σχετικὸς τοῦ Κύρου, ὅστις διεδέχθη τὸν Γοβρύαν ὡς διαρκῆ κυβερνήτην τῆς Βαβυλωνίας, ἢ ὁ «Δαρείος» δυνατὸν νὰ ἦτο τίτλος αὐτοῦ τοῦ Κύρου. Ὅλα αὐτὰ αἱ ὑποθέσεις εἶναι εὐλογώτεραι τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐλανθᾶσθη ὁ Δαυὶδ, τοῦ ὁπίου ἡ ἱστορικὴ ἀκρίβεια ἐπανειλημμένως ὑπὸ νεωτέρων ἀνακαλύψεων δικαιολογεῖται.

Τὸ μελέτημα ἡμῶν εἶναι συμφωνώτατον μετὰ τὰς Ἀσσυριακὰς καὶ Βαβυλωνιακὰς συνηθείας. Ἡ θῆρα λεόντων ἦτο ἡ εὐνοουμένη τέρψις τῶν βασιλέων ἐκείνης τῆς χώρας, ἢ δὲ παράδοσις ἐγκληματιῶν εἰς τοὺς εὐδόντας τῶν ἡχ' αλωτισμένων λεόντων ἢ οὐχὶ ἀσυνήθης μέθοδος τιμωρίας. Πάλιν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ βασιλεῖς τῆς Βαβυλώνας ἀπῆτουν θείας τιμὰς, ὅπως βραδύτερον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἔπραττον. Καὶ ἐντεῦθεν, ὅ,τι φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἄτοπον, εὐδαμῶς ἦτο ἄτοπον εἰς τὸν Δαρείον, τ. 6. ἢ ἐκδοσις δόγματος ἀπαγορευόντος οἷαν δήποτε αἰτήσῃ εἰς οἶον δήποτε Θεόν. ἐκτός εἰς ἑαυτὸν, ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας. Τούτο ἦτο ἀπλῶς μία μέθοδος ἐπιθεδαιώσεως τῶν βασιλικῶν του προνομίων.

Ὁ Δαυὶδ ἐν τῇ δυσκόλῃ καὶ ὑπευθύνῃ ὑπὸ τὴν νέαν κυβερνήτην θέσει του εὐρέθη πιστός· ἀκόμη καὶ οἱ ὀξευκεστάτοι ὀφθαλμοὶ τῆς κακεντρεχείας καὶ τοῦ φόβου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὔρουν πρόφασιν τινὰ διὰ παράνομα. Ἐρησκεία καὶ πίστις εἰς τὸν Θεόν, ἦτις δὲν κάμνει ἡμᾶς ἐπιμελεῖς καὶ πιστοὺς εἰς τὴν ἐνασχόλησιν ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔθεσεν ἡμᾶς, εἶνε ἀπάτη καὶ παγίς.

καὶ ἀνθρώπου ἕως ἡμερῶν τριάκοντα ἄλλ' ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθῆσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων» (ἔδ. 7). Ὁ Δαρειὸς ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα, καὶ ἐξέδωκε τὸ ἀμετάβλητον ψήφισμα.

Ἄλλ' ὁ Δανιὴλ ἀνταπεκρίθη εἰς ταύτην τὴν κρίσιν ἐπαξίως.

1ον Ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὴν ἐν ἀπλότῃ σκοποῦ ἐνήργησεν ὡς ἔχων ἐν μόνον πρᾶγμα νὰ κάμῃ ἢ καρδία του ἦτον ἀπλῆ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο περιεζωσμένος μὲ αἰώνιον ἰσχύν· ἐν πρᾶγμα ἦτο ἐνώπιον αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, ἐποχὰς καὶ τόπους, καὶ τούτο ἦτο νὰ φυλάξῃ ἑαυτὸν ἀληθῆ καὶ πιστὸν εἰς τὸν Θεόν.

Οὗτος ἐμισεῖτο, ἠπειλεῖτο καὶ ἢ παγίς ἦτο ἐστημένη κατ' αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐνόησε τοῦτο, τ. ἔ. ὅτι ἢ μεγάλη καὶ τρομερὰ κρίσις ἦτο ἐπ' αὐτοῦ· ὅτι ἢ διαβολικὴ εὐφυΐα συμφωνήσασα εἶχε τοὺς ὄνυχας αὐτῆς ἐπ' αὐτοῦ· ὅτι ἐκείνοι οἱ υἱοὶ τῆς γένεως ἐπηγρύπνου περὶ τὴν θύραν του, ἵνα ἀκούσουν τὴν φωνὴν τῶν δεήσεών του· ὅτι τὰ στόματα τῶν λεόντων ἦσαν ἀνοικτά· οὗτος ἐν γαλήνῃ καὶ ἀπλότῃ μεταβάς προσήχθη ὡς συνήθως. Ἦτο πιστὸς εἰς τὸν Θεόν.

2ον Ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὴν ἐν προσευχῇ. Ἐπιπτεν ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ τρεῖς τῆς ἡμέρας, προσευχόμενος καὶ δοξολογῶν ὡς πρότερον. (ἔδ. 10). Οἱ ἐνησχολημένοι εἰς τι ἔργον ἔχουν ἀνάγκην τῆς προσευ-

χῆς. Ὁ Δανιὴλ ὠθεῖτο εἰς τοῦτο, καίτοι εὗρίσκετο ἀντιμέτωπος τρομερᾶς αὐτοκρατορίας. Ὁ Δανιὴλ ἦτο μέγας πρωθυπουργός, ἀποκτήσας τὴν θέσιν του δυνάμει τῆς ἀξίας του· ἦτο ἄξιος, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐνεκεν τούτου ἔθεσεν αὐτὸν πλησίον εἰς τὸν θρόνον του· καὶ ὅμως εὗρισκε καιρὸν νὰ προσεύχηται τρεῖς τῆς ἡμέρας· ἦτο ἀνθρώπος τῆς προσευχῆς· ἄς ἐνθυμώμεθα δὲ ὅτι τὸ προσεύχεσθαι εἶναι ἐργάζεσθαι.

3ον Ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὴν ἐν εὐγνωμοσύνῃ· ἐδοξολογεῖ τὸν Θεὸν ὡς πρότερον (ἔδ. 10). Λάβετε ὑπὸ σοβαρὰν ἐπισημ. τοῦτο! ἔδοξολογεῖ ὅτι ὁ διωγμὸς ἐμάνετο κατ' αὐτοῦ· ἠσθάνετο ὅτι τοῦ Θεοῦ ἢ συνθήκη κατὰπατεῖτο· καὶ ὅμως ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς του, ὁ δὲ φοβούμενος τὸν Θεὸν μόνον, οὐδένα ἄλλον ἔχει νὰ φοβῆται· ὁ Θεὸς καὶ ἢ αἰωνιότης ἀποκλείουν τοὺς μικροὺς φόβους τοῦ παρόντος καιροῦ.

Ἐντεῦθεν, ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ κρίσει ὁ Δανιὴλ *δοξολογεῖ* τὸν Θεόν! ἀκόμη καὶ πρὸ θανάτου προφανοῦς δὲν πτοεῖται, ἐπειδὴ οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὲρ μεγάλου σκοποῦ οὐδέποτε ἀποτυγχάνουν· ἢ ὁδὸς τοῦ σταυροῦ εἶναι ἢ ὁδὸς τῆς δόξης. «Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν». (Ρωμ. η'. 28).

Τὸ φονεῦν ἀγαθὸν ἀνθρώπον εἶναι ὡς τὸ καθελκύειν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ σύρειν δοῦλον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πυρὰν εἶναι ὡς τὸ

καθελκύειν αὐτὸν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς αἰωνίου εὐλογίας· ὁ ἀληθὴς καὶ πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἐν τοιαύτῃ δοκιμασίᾳ λέγει: «ὦ Κύριε, δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ τὸ θνήσκειν ἢ ζῆν· τὸ ἀγαπᾶν καὶ ὑπηρετεῖν Σε εἶναι ἢ μερὶς μου, καὶ τοῦτο ἢ χάρις Σου πρέπει νὰ μοι δώσῃ· ἐὰν ἢ ζωὴ εἶναι μακρά, θὰ χαίρω, διότι ἐπὶ μακρὸν χρόνον θὰ Σε ὑπηρετῶ· ἐὰν δὲ βραχεῖα, διατί νὰ λιπῶμαι, ἀφιπτάμενος εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἡμέραν; Ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖ με δι' ὁδοῦ ὅχι σκοτεινοτέρας ἐκείνης, δι' ἣς Αὐτὸς πρότερον διέβη· ὁ δὲ ἐρχόμενος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς θύρας Αὐτοῦ».

4ον Ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὴν διὰ προηγηθεισῶν μικροτέρων δοκιμασιῶν· μικραὶ δοκιμασίαι προετοιμάζουν διὰ μεγαλειτέρας τοιαύτας· ἐδοκιμάσθη ἐπὶ χαμηλοτέρου ἐπιπέδου· ὅτε δὲ ἢ τρομερὰ δοκιμασία ἦλθεν, ἔμεινε σταθερός. Ἐκέρδησε τὴν νίκην ἐν τῇ νεότητί του, καὶ οὕτω προητοιμάσθη δι' ἔνδοξον θρίαμβον, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ αἰῶνες τῆς πίστεως θαυμάζουν.

Τὸ ἀνάκτορον καὶ τὰ στόματα τῶν λεόντων.

Ὅποια ἀντίθεσις!

1ον Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ εἶναι *ἀδυναμία*, καὶ εἰς τὰ στόματα τῶν λεόντων *δύναμις*. Ἐκεῖ εἶναι ὁ βασιλεὺς Δαρειὸς κατὰ τοῦ Δανιὴλ· ὁ πρῶτος ὑποκύπτει πρὸ τῆς κολακείας καὶ τῶν θωπειῶν τῶν μεγιστάνων του

καὶ θεσπίζει μωρὸν, βλάσφημον καὶ κενόδοξον νόμον· ὁ δευτέρος μένει σταθερὸς ὡς δρυὶς ἐν θιέλλῃ, ὡς κυματοθραύστης βράχος, ἀκολουθῶν τὴν συνείδησιν καὶ πράττων τὸ εὐθές, καίτοι τοῦτο ὠδήγει εἰς τὰ στόματα τῶν λεόντων.

2ον Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ εἶναι *λύπη*, καὶ εἰς τὰ στόματα τῶν λεόντων *χαρά*. Οἱ ἀνθρώποι λέγουν ὅτι οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις μένοντες ἔχουν πᾶσαν αἰτίαν πρὸς εὐτυχίαν, ἐν ᾧ ὁ καταδικασμένος ἔχει πάντα λόγον πρὸς λύπην καὶ ἀθλιότητα· καὶ ὅμως τὸ ἐναντίον εἶναι ἀληθές· ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ κρᾶζει μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς· ὁ δὲ ἐν τοῖς στόμασι τῶν λεόντων ὁμιλεῖ ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ λάκκου ἐν φωνῇ εὐθυμῆς: «ὦ βασιλεῦ, ζῆθι εἰς τὸν αἰῶνα». Ἀπλαῖ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις δὲν κάμνουν ἀνθρωπὸν τιμῆ εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ· οἱ δὲ λόγοι τῆς ἐξωτερικῆς χαρᾶς κείνται ἐν ταῖς βαθφαῖς πηγαῖς τῆς ἀληθείας, ὁπότε ὁ Θεὸς εἶναι ἐν ἡμῖν.

Διατί ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ; Ἡ συνείδησις κρατεῖ αὐτὸν ἀγρυπνον. Πόσον ὠραία εἶναι ἢ διδασκαλία τῆς συνειδήσεως, ἢ περιεχομένη ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀνατολικῷ μύθῳ, ἐνθα λέγεται περὶ δακτυλίου, τὸν ὁποῖον μάγος τις παρουσίασεν εἰς τὸν ἡγεμόνα του! Ὁ δακτύλιος οὗτος ἦτο ἀνεκτιμητὸς ἀξίας, οὐχὶ διὰ τοῖς ἀδάμαντας καὶ τοὺς μαργαρίτας, δι' ὧν περιεκοσμεῖτο, ἀλλὰ διὰ τινὰ σπανίαν καὶ μυστικὴν τοῦ μετάλλ-

λου ιδιότητα. Ἄμα ὡς ὁ φορῶν αὐτὸν συνελάμβανε κακὸν στοχασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν, ἄμα ὡς ἐσχεδίαζεν ἢ ἐμηχανορράφει κακὴν τινα πράξιν, ὁ δακτύλιος ἐγένετο σύμβουλος· τότε αἴφνης οὗτος συστελλόμενος ἐπέβλεπε ὀδυνηρῶς τὸν δάκτυλον, δηλῶν οὕτω τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ δακτύλιος ἐκείνου τοῦ μύθου εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἢ συνείδησις, ἣτις εἶναι ἢ ἐν ἡμῖν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἣτις εἶναι ὁ νόμος Αὐτοῦ, ὁ ἐγγεγραμμένος ἐπὶ τῶν σαρκίνων πλακῶν τῶν καρδιῶν ἡμῶν. (Κορ. Β'. γ', 3.).

Ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ, ἐν ᾧ ὁ Δανιὴλ ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ. Ὁ βασιλεὺς βασανίζεται ὑπὸ ὑπονοιῶν, καὶ ἰσχυρᾶ φωνῇ κράζει: «Δανιὴλ, Δανιὴλ, ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ ζῶντος, ὁ Θεὸς σου, ᾧ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς (= ἀκαταπαύστως) ἠδυνήθη ἰεζελεῖσθαι σε (= νὰ σε ἐλευθερώσῃ) ἐκ στόματος τῶν λέοντων;» (ἀδ. 20). Καὶ ὁ Δανιὴλ ἐλάλησεν ἐν γαλήνῃ πίστεως, «Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· ὁ Θεὸς μου ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ». (ἐδ. 22).

3ον. Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ εἶναι **ἐρημία**, καὶ ἐν τοῖς στόμασι τῶν λέοντων **σύντροφοι**. Ὁ βασιλεὺς εἶναι μόνος μὲ τὴν ἐλέγχουσαν αὐτὸν συνείδησιν, καὶ ὁ Δανιὴλ ἔχει οὐρανίους συντρόφους· οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ εἶναι πλησίον του· οὐρανία δὲ μουσικὴ καθησυχάζει τοὺς βρηχυθμοὺς τῶν λέοντων, καὶ πληροῖ τὴν ψυχὴν του μὲ χαρὰν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Ὁ βασιλεὺς, οἱ μεγιστᾶνες καὶ ὁ Δανιὴλ.

Ὁ βασιλεὺς ὑπερχαρεῖς ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ καλοῦ δούλου του ἐταπεινώθη ὑπὸ τοῦ λάθους καὶ τῆς πλάνης του· συνησθάνθη ὅτι ἡ ἀσθενεία του θέλησις ἐπέτρεψεν ἵνα πανοῦργοι ἄνθρωποι ἐκμεταλλευθῶσιν αὐτόν· ἤδη ἠνωμένοι χαρὰ καὶ μετάνοια πληροῦν τὴν καρδίαν του.

Οἱ δὲ μεγιστᾶνες δικαίως ἀνημέφθησαν· ἔσκαψαν λάκκον διὰ τὸν Δανιὴλ, καὶ ἔπεσαν οἱ ἴδιοι εἰς αὐτόν· πάντες οὗτοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰ στόματα τῶν λέοντων καί, ἄνευ Θεοῦ προστάτου κατεβροχθίσθησαν ὑπὸ τῶν τρομερῶν ἐκείνων θηρίων. Ὅπως δὲ ὁ Ἄμάν ἐκρεμάσθη εἰς τὴν ἀγκύνην, τὴν ὁποίαν εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν Μαρδοχαῖον· (Ἐσθῆρ ζ'. 10) ὅπως κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ὁ ψαλμῶδὸς διακηρύττει, ὅτι οἱ κακοὶ πίπτουν οἱ ἴδιοι εἰς τὸν λάκκον, τὸν ὁποῖον σκάπτουν καὶ βαθύνουν δι' ἄλλους (ψαλμ. ζ'. 16), οὕτως ἐκεῖνοι οἱ διώκται συνελήφθησαν ἐν τῷ δικτύῳ, τὸ ὁποῖον ἐπλεξαν διὰ τὴν παγίδευσιν τοῦ Δανιὴλ.

Ὁ Δανιὴλ ἐξῆλθε τῆς δοκιμασίας ἀβλαβής, καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως νέας τιμὰς. Ὅταν τις φροντίζει περὶ τοῦ δικαίου, καὶ ὁ Θεὸς φροντίζει περὶ αὐτοῦ.

Μία ἐκ τῶν καθ' ὑπερβολὴν χαρακτηριστικῶν εἰκόνων διασήμου ζωγράφου καλεῖται «ad Leones» =

«εἰς τοὺς λέοντας. (Ἴδε αὐτὴν ἐν σελ. 129 τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάριου»). Ἡ σκηνὴ εἶναι ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Ρώμης, ὅπου οἱ χριστιανοὶ κατατρώγονται ὑπὸ τῶν λέοντων πρὸ τοῦ εἰ-

δωλολατρικοῦ ὄχλου· ἀλλ' ἄνω, ἀόρατα ὑπὸ τῶν διωκτῶν αὐτῶν, εἶναι τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων, χαιρετῶντα ἐν χαρᾷ οὐρανία ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καταστρέφονται κάτω. * * *

ΠΕΡΙ ΑΣΥΛΩΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΩΝ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀρωγὴ καὶ ἀντιλήψις μεταχειρίζεται πᾶν νόμιμον καὶ φιλανθρωπικὸν μέσον ὅπως συνδράμη τιν ἀσχοῦσαν ἀνθρωπότητα. Τὴν ἔξοχον ταύτην ἀρετὴν, ἢ χριστιανικὴν θρησκείαν ἀποκαλεῖ ἀγάπην, ἢ δὲ φιλοσοφίαν ἀγαθοεργίαν. Τὸ ἐν Γαλλίᾳ σύνταγμα τοῦ 1848 ἐπιβάλλει ὡς καθήκον εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ βοηθῆ τοὺς ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν, ἰδίως προβλέπει διὰ τὰ ἄσυλα τῶν ἀπόρων τέκνων, διὰ τὰ ἄμισθα σχολεῖα, διὰ τὰ νοσοκομεία, τὰ γηροκομεία, τὰ σωφρονιστήρια, τὰ τυφλοκομεία, τὰ ταμιευτήρια καὶ διὰ τὰ καθιδρύματα τῶν κωφάλαλων. Τὰ καλούμενα ἀγαθοεργὰ γραφεῖα εἶνε προωρισμένα ἵνα διανεμῶσι βοηθήματα κατ' οἶκον εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας, διευθύνονται δὲ δωρεὰν ὑπὸ τῶν μάλ' ἰσχυρῶν διακεκριμένων πολιτῶν. Οἱ δὲ πόροι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι. Τὰ τα-

μεῖα αὐτῶν διαθέτουν χρήματα προερχόμενα ἐκ τῶν κτημάτων ἅτινα κατέχουσιν, ἐκ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῶν δημοσίων θεαμάτων, ἐκ τῶν συνεισφορῶν καὶ ἰδίως ἐκ τῶν κληροδοτημάτων καὶ δωρεῶν. Τὰ ἠθικὰ καὶ ὀφέλιμα ταῦτα καθιδρύματα ὁσημέραι αὐξάνουσι καὶ ὑπολογίζουσι ὅτι ὑπάρχουσι καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἐπέκεινα τῶν 8000. Περὶ δημοσίας ἀγαθοεργίας καὶ περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ὁ Α. Μονιέ, ὁ Ταίλιν καὶ ὁ Δὲ Ξεράντος ἐγραψαν πολλὰ ἀξιόλογα συγγράμματα ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἢ λέξις ἄσυλον ἐσήμαινε τὸ καταφύγιον ἐν ᾧ προσέτρεχον οἱ ἐγκληματῆται χάριν προστασίας ἢ ἀσφαλείας. Οἱ ναοὶ, τὰ ἀγάλματα τῶν Θεῶν, οἱ τάφοι καὶ οἱ βωμοὶ ἐθεωροῦντο ὡς μέρος ἀπαραβίαστα. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα αἱ ἐκκλησιαί ἦσαν ἄσυλα καὶ καταφύγια διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου καταδιωκόμενους. Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐξέδωκε διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐκκλησιαί καὶ αἱ μοναὶ ἐθεωροῦντο ὡς μέρη ἀπαραβίαστα. Ἐπίσης Θεοδόσιος ὁ δεύτερος ὅστις ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ 408 μ. Χ. διέταξε νὰ μὴ καταδιώκονται οἱ ζητοῦντες ἄσυλον εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ σήμερον μόνον τὰς πρεσβείας καὶ τινὰ δημόσια κατστήματα.

Ἄσυλα παρ' ἡμῖν καλοῦνται τὰ ἀγαθοεργὰ καθιδρυμένα ἅτινα χρησιμεύουσιν ὡς καταφύγιον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς γέροντας. Τὸ λαμπρὸν μέγαρον τῶν Ἀπομάχων εἰς Παρισίους χρησιμεύει ὡς ἄσυλον διὰ τοὺς γηραιούς στρατιώτας οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ πατρίδος, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει καὶ ὁ τάφος τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος. Ἐπίσης ἄσυλα καλοῦνται τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δέχονται τὰ ἄπορα τέκνα ἅτινα στεροῦνται γονέων καὶ συγγενῶν. Εἰς τὰ ἄσυλα ταῦτα εἶναι δεκτὰ παιδιά ἀπὸ δύο ἕως ἑξ ἑτῶν, διευθύνονται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ γυναικῶν αἵτινες ἀφοῦ δώσωσιν εἰς αὐτὰ τὰς πρώτας γνώσεις τῆς ἀνατροφῆς, τὰ σιέλλωσιν ἀκολούθως εἰς τὰ ἀγροτικά σχολεῖα ὅπως μάθωσιν τὴν γεωπονίαν καὶ ἄλλα πρακτικὰ ἐπαγγέλματα. Ἡ ὑπαρξίς τῶν ὠφελίμων τούτων καθιδρυμάτων ὀφείλεται ἰδίως εἰς τὴν

Γαλλίαν. Ἡ κυρία Παστορὲ Ἰδρυσέ δι' ἐξόδων τῆς τὸ 1800 εἰς Παρισίους τὸ πρῶτον ἄσυλον διὰ τὰ ἄπορα παιδιά. Μετὰ ταῦτα εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπου ἐτελειοποιήθησαν καὶ ἐμόρφωσαν καλοὺς γεωπόνοους καὶ κηπουροὺς.

Κατὰ τὴν 15 Μαρτίου 1850 ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ διὰ ψηφίσματος προσδιώρισε καὶ ἐχάραξε τὴν πορείαν καὶ τὴν διδασκαλίαν ἣτις δέον νὰ ὑφίσταται ἐντὸς τῶν ἀσύλων. Σήμερον ὑπάρχουσιν εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Γαλλίας παιδοκομεῖαι διευθυνόμενα ὑπὸ εὐγενῶν καὶ φιλοτίμων ἐφόρων οἵτινες προσπαθοῦσιν νὰ δώσωσιν εἰς ὅλα τὰ ἄσυλα κοινὴν διεύθυνσιν καὶ καθυποβάλλουσιν εἰς ἐξέτασιν τοὺς μέλλοντας νὰ διευθύνωσιν αὐτά. Ἐκτὸς τούτου, καθιδρύθη καὶ διδασκαλεῖον πρὸς σχηματισμὸν καταλλήλων διευθυντῶν καὶ ἐξεδώθησαν κονονισμοὶ καὶ συγγράμματα πρὸς βελτίωσιν τῶν φιλανθρωπικῶν τούτων καθιδρυμάτων. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀφείλει τις νὰ μελετήσῃ τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς κυρίας Παπκαρπαντιὲ καθὼς καὶ τὸ ἐγχειρίδιον τῶν παιδοκομείων τοῦ κ. Κοσέν.

Ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἔλαβον πρόνοιαν διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὀρφανοτροφείων. Εἰς τὰς Ἀθῆνας τὰ τέκνα τῶν ἐνδόξως πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος ἐτρέφοντο δι' ἐξόδων τοῦ κράτους εἰς τὸ Πρυτανεῖον. Ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν ἐπιρροὴν ἐ-

σχηματίσθησαν πολλὰ ὀρφανοτροφεῖα ἰδίως κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Εἰς μὲν τὴν Ἰταλίαν φημίζονται τὰ ὀρφανοτροφεῖα τῆς Ρώμης, τοῦ Τουρίνου καὶ τῆς Νεαπόλεως, εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν τὰ τοῦ Βερολίνου, τοῦ

Ἀμβούργου, τῆς Φραγκφούρτης, τῆς Γόττης ἰδίως δὲ τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς Χάλης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΞΙΑΡΕΑΣ ΚΟΥΡΝΙΑΚΤΗΣ.
Ἱεροκῆρυξ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ἘΡΑΝΟΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ

Τὴν μεγάλην καὶ ὄντως τραγικὴν συμφορὰν τῆς 27ης Ἰουλίου, καθ' ἣν ἡ ἑλληνικὴ Θρακικὴ παραλία ὡς καὶ ἡ νήσος Ἴμβρος κατέστη σωρὸς ἔρειπειῶν, ὑπὸ ἰσχυροτάτου καὶ καταστρεπτικωτάτου σεισμοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιπαρέλθῃ τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ μείνῃ ἀσυγκίνητον. Οὕτως ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς φοβερᾶς συμφορᾶς πανταχοῦ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἤρχισαν συλλεγόμενοι ἔρανοι εἴτε εἰς χρῆμα εἴτε εἰς εἶδη πρὸς ἀνακούφισιν τῶν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα περιπεσόντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἡ μεγάλη αὕτη δυστυχία ἐνόησε συμαντικωτάτου τμήματος τῆς φυλῆς ἡμῶν ἐχρησίμωσεν ὡς ἐγερτήριον σάλπισμα ἵνα ἀφυπνισθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς μερίμνης περὶ τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου νεναρκωμέναι συνειδήσεις καὶ νὰ διατρανωθῇ ἅπαξ

ἔτι ἡ ἀλληλεγγύη, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται τὰ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς διεσκορπισμένα τέκνα τῆς φυλῆς ἡμῶν. Πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχει ἑλληνικὴ κοινότης ἀπεσπάρθη ἐκ τῶν σπλάγχων τῶν τέκνων τῆς φυλῆς κραυγὴ πόνου καὶ συμπαθείας. Ἐκαστος δ' ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του ἔσπευσε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἑαυτοῦ καθήκον. Φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος ἡ μεγάλη πόλις τῆς Σμύρνης, ἡ τοσάκις διὰ γενναιοτάτων θυσιῶν ἀποδείξασα ὅτι βαθέως εἶνε ἐμπεποτισμένη τὸ αἰσθηματικῆς φιλαδελφίας καὶ ἀλληλεγγύης. Ἄμα τῷ ἀκούσματι τῆς φοβερᾶς θεομηνίας ἡ Ἀ. Σ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν ἐξέδωκεν ἀλλεπελήλως τὰς ἐξῆς ἐγκυκλίους :

† Ἐδλαθέετατοι Ἱερεῖς, Ἐντιμότατοι Ἐφοροσπίτροποι, Τιμιώτατοι Πρόκριτοι, καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι Χριστιανοί, χάρις εἴη ἡμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Οἱα πανωλεθρία ἠρήμωσε χώρας ὅλας.

καὶ κωμοπόλεις Ἑλληνίδας, ἀνθρώπους τῶς καὶ εὐδαίμονας καθ' ἑλλην τὴν μαγευτικὴν παραλίαν τῆς Θράκης, οὐδαίς ὑπάρχει πιστευόμενος ὅστις μετὰ ψυχικῆς ἐδύνης δὲν ἀνέγνωσε χθὲς καὶ σήμερον εἰς τὰ ἡμερήσια φύλλα τῆς πόλεώς μας.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης πανωλεθρίας μεγάλου καὶ εὐδαίμονος τμήματος πυκνῶς κατοικημένων ἑλληνικῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων εἶνε ὄντως φρικιαστικά.

Κατὰ χιλιάδας ἀριθμοῦνται τὰ ἀνθρώπινα θύματα, τὰ ἑποῖα εὐρον οἰκτρὸν θάνατον ὑπὸ τοὺς ἀπικιστοὺς σωροὺς τῶν εἰρειῶν, εἰς ἃ ὁ σεισμὸς μετέβαλε τὰς χώρας ἐκεῖνας τῶν Γαλιχῶρων.

Εἰς δεκάδας χιλιάδων ὑπολογίζονται αἱ ἐκ βάρων ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καταστραφείσαι καὶ κατερειπωθεῖσαι οἰκίαι.

Μυριάδες ὅλκι Χριστιανῶν ὁμαιμόνων ἀδελφῶν μας ἐδουλοῦσαν εἰς τὴν στέρησιν εἰς τὴν πείναν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν καὶ πάλιστοι πρὸς τὸν θάνατον.

Αἱ οἰμωγαὶ τῶν μονοουχί εἶναι ἀκουσται εἰς ἡμᾶς καὶ μᾶς κλοῦσιν εἰς ἐπιτέλειαν ἱερωτάτου καὶ ἐπιβεβλημένου καθήκοντος.

Ἄν δύναται κανεῖς, ὡς κλείτη τὴν καρδίαν τοῦ εἰς τὰς σπικρατικὰς φωνὰς καὶ τοὺς λυγμοὺς πενηκοντακισχιλίων ἀδελφῶν ὁμοφύλων, οἵτινες εἶδον ἐντός ὀλίγων δευτερολέπτων νὰ καταρρέωσιν εἰς ἐρείπια καὶ νὰ μεταβάλλωνται εἰς φλόγα ὅσα μακροχρόνιος φιλεργία καὶ δραστηριότης καὶ οικονομία εἶχεν ἀποταμύσῃ ἀγαθῶ.

Φρονοῦμεν ὅτι πᾶς λόγος εἶνε περιττός, ἐκεῖ ὅπου λαλεῖ ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων ἐκεῖ ὅπου τὸ μέγεθος τῆς συντελεσθείσης καταστροφῆς μονοουχί ἀφίση φωνὴν καὶ καλεῖ καὶ πάντας μὲν τοὺς πανταχοῦ τῆς γῆς ὁμαιμόνας ἀδελφοὺς μας, ἀλλ' ἰδιαίτητα τοὺς οἰκοῦντας τὴν μεγάλην καὶ ἑλληνικωτάτην τχύτην πρωτεύουσαν τῆς Ἰωνίας, τοὺς καλοκαγάρθους Σμυρναίους νὰ

σπεύσωσι καὶ ἀνακουφίσωσι τοὺς ἀπεγνωσμένους δυστυχεῖς ἡμῶν ἀδελφοὺς.

Μόνον ὡς ἀνημνησθῶσιν οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλογενεῖς Σμυρναῖοι τὰς θλιβερὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἡ πόλις αὕτη ἐδοκιμάσθη ὑπὸ παρομοίως συμφορᾶς, ἵνα ζωηρότερον αἰσθηθῶσι τί πάσχουσιν οἱ ἐν Μυριοφύτῳ, ἐν Περυστάσῃ, ἐν Χώρῳ, ἐν Ἡρακλείτῃ, ἐν Στέρνῳ, ἐν Γάνῳ, ἐν Αὐδημίῳ, ἐν Πλατάνῳ, ἐν Κερασιῶ, ἐν Μηλιῶ κτλ. ὅπου πανταχοῦ ἐκ χιλίων ἢ δύο χιλιάδων οἰκῶν δισωθήσαν 20—30 μόνον, καὶ τί ἐπομένως χρεωστοῦσι νὰ πράξωσιν ὡς καθήκον ἐθνικὸν καὶ ἱερὸν αὐτῶν ὑποχρέωσιν.

Ἡμεῖς ὑψοῦμεν τὴν φωνὴν μας καὶ κολουῦμεν τὰ ὀρθόδοξα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, καλοῦμεν πάντας τοὺς πράγματι καὶ οὐχὶ μόνον ὀνόματι Χριστιανοὺς, ἵνα ἐπιτελέσωσι τὸ καθήκον τῶν ἀξίως τῶν παραδόσεων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Ἡ παρομιώδης καταστῆσα Σμυρναϊκὴ φιλιθρωπία καὶ φιλογένεια ὡς διαλάμψη καὶ κατὰ τὴν προοσαν θεινὴν συμφορὰν, καθ' ἣν χιλιάδες ἀδελφῶν μας ἔχουσιν ἐστραμμένα τὰ τεθλωμένα ἐκ τῆς ἀπογνώσεως βλέματά τῶν πρὸς ἡμᾶς.

Παρακαλοῦμεν τοὺς εὐπορωτέρους νὰ εὐαρεστηθῶσι καὶ ἀποστείλωσιν ὅ,τι ἂν προαιρῶνται χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ἡμᾶς.

Παρακαλοῦμεν πάντας ὅσοι ἀπὸ σήμερον εἰσῆλθον εἰς τὴν νηστείαν τοῦ δεκαπενθημέρου τοῦ Αὐγούστου, ἵνα ὅ,τι ἂν περισσεύσῃ αὐτοῖς, διότι θὰ περικόψωσι τὰς πενιτιὰς εἰς τὴν τροφὴν δαπάνης διὰ τὴν νηστείαν, νὰ προσρίωσι τοῦτο διὰ τοὺς πεινῶντας καὶ γυμνητεύοντας ἰσχυροὺς καὶ ἀποστείλωσι καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο πρὸς ἡμᾶς.

Παρακαλοῦμεν περιπλέον καὶ τοὺς ἐντίμους Ἐφοροεπιτρόπους ὅλων τῶν Ἰερῶν Ναῶν τῆς ἡμετέρας Ἐπικράτιας, ὅπως κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ὅην Αὐγούστου καὶ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Δευτέραν ὅην Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, περιγαγάωσιν ὡς ΠΡΩΤΟΝ ΔΙ-

σκον τὸν ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας, καὶ ὅ,τι ἂν συλλεγῆ γενναῖον ποσὸν νὰ φέρωσι πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐπινοσάν Τρίτην 7 Αὐγούστου, ἵνα

Θέλομεν νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἐν τῇ θεινῇ ταύτῃ ἐθνικῇ μας συμφορᾷ, ὡς καὶ ἄλλοτε περιτράνωσ ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Σμύρνη μας εἶνε ὄντως μεγάλη ἐν παντί.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ ΜΕΡΩΝ

ΟΙΚΙΑΙ ΕΙ ΕΙΠΩΜΕΝΑΙ ΕΝ ΙΜΒΡῳ

ὅτι τάχιον ἀποσταλῶσιν αἱ συνδρομαὶ πᾶσαι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀθρόοι θέλωσι προσέλθῃ οἱ πτωχοὶ τοῦ λαοῦ καὶ βίψωσιν εἰς τοὺς θίσκους τὰς προσφορὰς τῶν κατὰ τὰς δύο ἑορτάς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων τῶν φιλοῦντων τὸν Κύριον.

Ἐκ τῆς Ἰερᾶς Μητροπόλεως Σμύρνης τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1912.

Διάκονος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Συμπληροῦντες ὅσα διὰ τῆς χθεσινῆς ἡμῶν Ἐγκυκλίου περὶ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων ἑμογενῶν μας ἀνεκοινωσάμεθα πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον πλῆρωμα, θεωροῦμεν ἀπαραίτητον χρέος ν' ἀπευθύνωμεν θερμὴν ἔκκλησιν καὶ πρὸς τὰ πολυάριθμα ἐν Σμύρῃν Λαϊκὰ Σωματεία, τὰς Λέσχας, τὰς Ἀδελφότητες, τὰς Συντεχνίας, τὰ Συνδικάτα τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, τῶν Ἐργατῶν καὶ πρὸς πᾶν ἐν Σμυρναίων, τὸ ὅποιον ἐπιδιώκει φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ὅπως ἐπειγόντως συγκαλέσωσι τὰ Συμβούλια τῶν ἀδριῶν ἢ τῆν Δευτέρων εἰς τὰς οἰκίας ἑδρας καὶ ἐγκρίνωσι καὶ ἀποφασίσωσι ποσὸν τι γενναῖον χρηματικόν, τὸ ὅποιον μέχρι τῆς Τρίτης ἑσπέρας νὰ παραδώσωσιν εἰς ἡμᾶς, ἵνα μετὰ τῶν λοιπῶν συνηγμένων συνδρομῶν, ἀποσταλῇ εἰς τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς.

Καὶ αἱ διάφοροι δὲ φιλανθρωπικαὶ ἢ ἀγαθοεργοὶ Ἀδελφότητες τῶν Κυριῶν ἢ καὶ ἰδιαιτέραι ἐπὶ τούτῳ ἐπιτελεῖ ἐπίσης ἐκ Κυριῶν, ἀφεὺ προηγουμένως ἐφοδικωθῶσι δι' εἰδικῆς ἀδείας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως εὐαρεστηθῶσι νὰ περιέλθωσι τὰς διαφόρους συνοικίας τῆς πόλεως καὶ συλλέξωσιν εἴτε εἰς χρῆμα εἴτε εἰς εἶδη καὶ πρὸ πάντων φορέματα καὶ σκεπάσματα διὰ τοὺς γυμνητεύοντας καὶ ἐν ὑπαίθρῳ εὐρισκομένους ἀδελφοὺς ἡμῶν καὶ μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σχολοῦ νὰ συγκεντρωθῶσι πάντι εἰς τὸ Ἱ. Νοσοκομεῖον, ὅπουθεν φροντίζει τῆς Μητροπόλεως θ' ἀπερτισθῶσιν εἰς δέματα καὶ ἀποσταλῶσι εἰς τὸν πρὸς ἔν ὄρον. Ἀρκεῖ ἕκαστος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι χάριτι θεοῦ ἢ πόλις μας ἐσώθη καὶ τὸ μέγα κακὸν ἀπεσοβήθη καὶ θὰ σπεύσῃ, δὲν ἔμψυλλομεν, γενναιοφρόνως νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἑαυτοῦ καθήκον.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Σμύρῃν τῆ 4 Αὐγούστου 1912.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Εὐθὺς ἀμέσως πολλοὶ παρ' ἡμῶν φιλάνθρωποι ἤρχισαν ἀποστέλλοντες ὀνομαστικῶς καὶ ἀνωνύμως τὰς ἑαυτῶν συνεισφοράς, προθύμως δὲ διάφοροι ἀνέλαβον τὴν εἰσπραξίν συνδρομῶν εἴτε εἰς εἶδη εἴτε εἰς χρῆμα ὡς μέλη διαφόρων ἐπιτροπῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἀποφεύγομεν νὰ δημοσιεύσωμεν, ἵνα μὴ προσκρούσωμεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην αὐτῶν φιλάδελφον μετριοφροσύνην.

Ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν θιλάνθρωπον ταύτην κίνησιν (καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχη τις μὴ παρακολουθήσας αὐτὴν μετὰ παλμῶν συγκινήσεως) ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὑφ' ὧν διαπνέονται πάντες παρ' ἡμῶν μεγάλοι τε καὶ μικροί, ἀπὸ τοῦ πολυταλάντου μέχρι τοῦ πενηστῆτου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπαληθεύσασα σκέψις, ὅπως ἡ νῆσος Ἴμβρος ὡς ἀπέχουσα μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπομεμονωμένη βοήθηθῇ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς πλησιέστερον εὐρισκομένης Σμύρνης, κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἱ. Πολυκίρπου» Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου ἁγίου Γράλλεαν κ. Χρυσοστόμου ὡς προσέδρου, τοῦ συμπαθοῦς δικηγόρου τῆς πόλεως ἡμῶν κ. Ἀ. Ἀθηνογένους, τοῦ εἰς πᾶσαν θεομηρίαν καὶ δυστυχίαν ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ζωῆς του προθύμου παρουσιαζομένου ἐπικούρου ἱατροῦ κ. Β. Μουσαίου, τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Δ. Ἀποστολίδου, τοῦ με ζωηρότητα εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐκδι-

δομένην ἐφημερίδα «Τηλέγραφον» περιγράψαντος τὰ δεινὰ τῆς Ἴμβρου δημοσιογράφου κ. Λασκάρως καὶ

τεῦθεν τῆς «Μάγδας» τῆς Φωκαικῆς ἑταιρείας, τυμπαλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ διάφορα βοηθήματα εἰς χρῆ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ ΧΩΡΩΝ

Οἱ Ἰμβριοὶ μεταφέροντες τὰ ἐκ Σμύρνης ἀποσταλῆντα βοήθηματα ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τοῦ θεοφ. ἀγ. Γράλλεων καὶ τοῦ κατ' ἄρχοντος

τοῦ Σοφοκλέους Μάγνη καθηγητοῦ ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἴμβρου κ. Πανάρετον ἐπεβιβάσθη ἐν-

ματα καὶ φάρμακα καθὼς καὶ ξυλείαν καὶ ἕτερα ὕλικα οἰκοδομῶν, τὴν δὲ 14ην αὐγούστου ἔρρασαν εἰς Ἴμβρον, ἐπισκεφθεῖσα μίαν πρὸς μίαν ὄλας τὰς ἐρημωθεῖσας κόμας αὐ-

τῆς καὶ παραμυθήσασα ποικιλοτρόπως τοὺς παθόντας, ἐξεπλήρωσε θεαρέστως τὸν προορισμὸν τῆς διαθέσασα τὰ βοηθήματα σκοπίμως καὶ καταλλήλως.

Καίτοι δὲ αἱ συνεισφοραὶ τῆς Σμύρνης ὑπερβάται τὰς χιλίας λίρας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καλύψωσι καθ' ὅλοκληρίαν τὰς ζημίαις τῆς Ἰμβροῦ, καθόσον καὶ αἱ ἑναπομείνανται οἰκίαι ὑπέστησαν σοβαρὰς βλάβας, μία δὲ βροχὴ θὰ συμπληρώτῃ τὴν καταστροφὴν, ἐν τούτοις ἡ ἔκφανσις αὐτῆς τῆς φιλαδελφίας, συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας εἶνε εὐχάριστον σύμπτωμα ἀποδεικνύον ὅτι δὲν ἀπεσβέσθη ἐκ τῆς κοινωνίας ἡμῶν τὸ χριστιανικὸν αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης.

Δυστυχῶς ἡ ἐσχάτως ἐπαναληφθεῖσα νέα δόνησις ὑπάρχει φόβος ὅτι συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν καὶ καλεῖται πάλιν εἰς νέας θυσίας ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Σμύρνης, ἵνα διαθήσῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παθόντων Ἰμβριῶν.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ καλὴ ἀπαρχὴ θὰ ἔχη καὶ καλὸν τέλος, οἱ δὲ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται τοῦ «Ἱ. Πολυκάρπου» θὰ καταβάλλωσι τὴν ὑστάτην προσπάθειαν ἵνα ἐπέλθωσιν ἄγγελοι πρηγορίας, πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἡμῶν ἀδελφούς. Γ. Π.

ΕΘΡΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Τῇ προπαρελθούσῃ Πέμπτῃ 23 τοῦ παρελθόντος μηνὸς τὸ ἱερὸν ἡμῶν Νοσοκομεῖον ἐπετέλει ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας καὶ περιλάμπρου πτέρυγος τῆς γυναικολογικῆς κλινικῆς, ἣτις, δι' ἀδράς δαπάνης κατασκευασθεῖσα, εἶνε κατηρητισμένη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ περιέχουσα πάσας τῆς ἐπιστήμης τὰς τελειοποιήσεις, ἀναπληροῖ σπουδαιότητα ἑλλειψιν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ.

Τὸ ἄνθος τῆς παρ' ἡμῖν διεθνοῦς κοινωνίας, οἱ πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν, οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν συνοίκων Κοινοτήτων καὶ πλῆθος ἀπειρον φιλανθρώπων κατέκλυσε τὸν εὐρὺν καὶ φιλοκάλως κεκοσμημένον περίβολον τοῦ ἱ. Νοσοκομείου, ὅπου μετὰ τὸν ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος τελεσθέντα ἁγιασμόν, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ ἱεροῦ καθιδρύματος ἱατρὸς κ. Ε. Ξανθοπουλίδης, ἐκφράσας θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν συντέλειαν τὸσον κοινωφελούς καὶ φιλανθρώπου ἔργου.

Μετὰ τοῦτον ὁ ἀξιότιμος χειρουργὸς τοῦ ἐγκαινιζομένου τμήματος κ. Ἀπ. Ψαλτῶφ διὰ λόγου μεστοῦ ἀδρῶν νοημάτων καὶ ὑψηλῶν ἐννοιῶν ἀνεσκόπησεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος καὶ ἐξέφρασεν ὡς

ἐπιστήμων τὴν χαρὰν τοῦ ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι μεγάλῳ ἔργῳ.

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω, οὓς ἐπευφήμησαν οἱ συνελθόντες, ὁ Σεβ. ἡμῶν Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς, ζωηρῶς χειροκροτηθέντα :

«Περίλαμπρος ὄντως εἶνε ἡ σημερινὴ αὕτη τελετὴ τῶν ἐγκαινίων, τὴν ὁποῖαν πλαισιοῖ τόσον ἐκλαμπρος ὁμήγουρις φιλογενῶν καὶ φιλανθρώπων Κυριῶν καὶ Κυριῶν εἶνε ἑορτὴ τῆς καθ' ἑξοχὴν φιλανθρωπίας, ἣτις τόσον δαψιλῶς καλλιεργεῖται καὶ τιμᾶται ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ χαριστάτη ταύτῃ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰωνίας.

Ἄν τὸ ἱερὸν Γραικικὸν τοῦτο Νοσοκομεῖον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς εὐποιίας ἀποτελῇ τὸν λαμπρότερον στέφανον τῆς δόξης, ἣτις περιστέφει τὴν ὄραϊαν μας πόλιν, αἱ νέαι αὐταὶ πτέρυγές του, αἵτινες ἀπλοῦνται καὶ ἀνοίγονται σήμερον ἔτοιμοι νὰ ἐναγκαλισθῶσι καὶ περιθάλψωσι τὸ πάσχον ἕτερον ἡμῖν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἦτοι τὸ γυναικεῖον φύλον, αὐταὶ αἱ νέαι καὶ κατὰ τὰ τελειότερα νεώτατα τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀντισηπτικῆς συστήματα κατασκευασμέναι πτέρυγές του ἀποτελοῦσι τοῦ στέμματος καὶ στεφάνου τούτου τῆς φιλανθρωπίας πολυτιμοτάτους πολυέδρους ἀδάμαντας, οἵτινες λάμπουσι πρὸς πλείονας τῆς μιᾶς διευθύνσεις.

Ἡ Σμύρνη δύναται νὰ εἶναι ὑπε-

ρήφανος διὰ τοῦτο, διότι τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεανθρώπου, καλέσαντος εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν του ἐκείνους περὶ ὧν ἐλέχθη «ἀσθενῆς ἦμην καὶ ἐπεσκέψασθέ με», θεραπεύει καὶ ἐκπληροῖ ὄχι ἐπαρκῶς μόνον, ἀλλὰ τοῦτ' αὐτὸ ἡγεμονικῶς. Ὁ Χριστιανισμὸς τῆς τῆ στοιχίζει πολλὰς καὶ μεγάλας θυσίας ὑπὸ ἐποψιν φιλανθρωπίας, ἣτις εἶνε ἡ γλυκυτάτη ἀδελφὴ τῆς ἀγάπης, οὗτης μοναδικῆς θυγατρὸς τῆς πίστεως.

Ὅντως δόξα καὶ τιμὴ πρέπει τῇ ὁμογενεῖ τῆς Σμύρνης, ὑποβαλλομένη εἰς τόσας καὶ τόσας μυρίας θυσίας ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Χριστιανικῆς φιλανθρωπίας, δόξα καὶ τιμὴ ἀνήκει τῇ Ἐφορεῖα τοῦ ἰδρύματος, τοιαῦτα καὶ τοσοῦτον φαινὰ ἔχνη καταλειπούσης ὀπισθὲν τῆς, δόξα καὶ τιμὴ ἀνήκει τῷ ἔξ. ἱατρῷ κ. Ἀπ. Ψαλτῶφ, μοιγῶ καὶ ἐργάτῃ ἀκουράστῳ διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ ἔργου γενομένου. Εὐχαριστίαι δὲ χρεωστικαὶ ὀφείλονται ἐπὶ πᾶσι καὶ πᾶσιν ὑμῖν, Κύριοι καὶ Κυρίαί, ὅσοι εὐηρεσιήθητε νὰ τιμήσητε τὴν φιλάνθρωπον ταύτην ἑορτήν, καὶ τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ χειροκροτήσητε τοὺς ἐργάτας καὶ δημιουργοὺς τοιοῦτου ἐξόχως φιλανθρώπου ἔργου, τὸ ὁποῖον ὡς πολυγῶνος καὶ πολυέδρου ἀδάμας, ὡς εἶπον, στολίζει τὸ στέμμα τῆς φιλανθρωπίας τῆς καθ' ἡμᾶς ὁμογενείας, τὸ ὁποῖον μεθερμηνεῖται σημανεῖται, χειροκροτήσατε, Κύριοι, ὑμᾶς

αὐτοὺς διὰ τὸ τόσον φιλόνηρον
καὶ ἀληθῶς Χριστιανικὸν ὑπὲρ τῶν
πασχόντων καὶ ὀδυνωμένων ἐνδιαφέ-
ρον Σας».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 9 Σεπτεμβρίου οἱ Ἱερο-
κήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος
«Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἐξομολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ.
τῷ Ἱερῷ ναφ Ἁγίας Φωτεινῆς.

Ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ.
ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ ἁγ. Βουκόλου μ. μ. ἐν τῇ
Σχολῇ Τιμίου προδρόμου (Σχοινάδικα)

Ἐλλόγ. κ. Β. Εὐθυμίου π. μ. ἐν τῷ
Ἱερῷ ναφ Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς μ.
μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

Πρὸς τοῦτοις θέλει κηρύξῃ τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐν Σεβδίκοις Ἱερῷ ναφ τοῦ
ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἑ πανοσιολ.
ἀρχιμανδριτῆς κ. Σωφρόνιος Καρυτιά-
δης.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σεβασμιότητα Γέροντα Ἁγίου Ἐ-
φρέσου κ. κ. Ἰωακείμ (Κορδελίδ), Δ.
Σεβασμιότητα Ἁγίου 40 Ἐκκλησιῶν
κ. κ. Ἀγαθάγγελον (40 Ἐκκλησίας),
Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδριτὴν κ. Κύρι-
λον Βαφειαδάκην (Κιγκινιάτη Ἀμερι-
κῆς), Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδριτὴν κ.
Ἰωρόθεον Δουκάκην (περιοδεύοντα)
Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον Παπᾶ Νι-
κόλαον Βασιλείου (Φιλαδέλφειαν), παν.
ιερομόναχον κ. Χρ. Τσακύρωγλου (Κοῦ-
λα), Ἱερολ. Ἱεροδιάκονον κ. Α. Παπα-
δόπουλον (Κων)πολιν), Ὁσιώτατον μο-
ναχὸν κ. Θεοδόσιον Λαυριώτην (Τσι-
βρηλ) καὶ κ. κ. Ἀναστάσιον Δαλιάνο-
γλου (40 Ἐκκλησίας), Σταυρὸν Πανα-
γιώτου (Κων)πολιν), Θεόδωρον Βασι-
λειάδην (Σώκια) καὶ Πασχάλην Μιχα-
ηλίδην (περιοδεύοντα). Ἐπιστολαί σας
ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. —
Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδριτὴν κ. Θεοδόσι-
ον Φιλοθεῖτην (Ἁγιον Ὄρος) καὶ κ. κ.
Α. Ἀθανασιάδην (Μοῦγλα) καὶ Ἰωάν-
νην Περίδην (Κῶν). Ἐλλείποντα φυλλά-
δια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. Κον Ἀ-
θανασιον Π. Τσέρην (Ὀδεμησιον). Συν-
εμορφώθημεν ἐδηγίας ὑμῶν. Ἐλλείποντα
φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Γραμματεὺς: Π. Ρ. ΔΟΥΚΕΛΙΔΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Οἱ ΕΡΜΗΣ.